

имахъ едва свободно време да обѣдватъ въ нѣкоя отъ ближнитѣ гостинници. Тѣ получаваха твърдѣ малко възнаграждение и нѣмахъ никакво външно отличие; съ една рѣчь всичката грижа, всичката отговорностъ за висшата власть лежеше върху тѣхъ, безъ тѣ да се ползватъ отъ тщеславнитѣ прѣимущества, които мамятъ посрѣдсвеннитѣ умове.

Два клона отъ правителсвенната дѣятелностъ не влязоха въ сферата на комитетската дѣятелностъ: 1) държавното ковчезничество. — „То ще си остане подъ непосредствения надзоръ на Конвента“, казва постановлението съ което се уреждаше комитетътъ. 2) Правосъдието. — Същото постановление запрѣщава на комитетътъ „да издава заповѣди за арестуванія и да запира въ затворъ друго освенъ собственитѣ си изпълнителни органи“.

Съдебната полиция принадлежеше на *Комитета за общественната безопасностъ*, по-долна инстанция на изпълнителната власть, чиито главни членове бѣха Амарь, Вадьеръ, Леба, Рюль, Давидъ, и Мойсей Балъ. Но полицейското бюро създадено отъ Робеспьера малко помалко заграби властта на тоя комитетъ и прѣдизвика едно спречкване което се свърши съ 9 термидоръ.

Департаменталната администрация се намираше подъ надзора на двѣ изборни учреждения, урѣдени отъ Учредителното Събрание: генералния съвѣтъ и една директория избрана отъ сѣщия съвѣтъ.

Като прибавимъ къмъ всичко това още, че депутатитѣ, които се командираха съ порѣчки, служаха като проводници на прѣдначертанията на Събранието въ армията и департаментитѣ и че клубовѣтъ и парижскитѣ секции, чието огнище бѣ общината, развиваха непрестайна трѣскава дѣятелностъ и ние ще имаме цѣлата правителсвенна машина, която дѣйствуваше прѣзъ най-критическото време на републиката.